

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **CH. H.**, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Věkoše 416, PSČ 503 41 Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 17. května 2013, č. j. KRP H-48279-19/ČJ-2013-050022, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadl žalobce rozhodnutí žalované ze dne 17. května 2013, č. j. KRP H-48279-19/ČJ-2013-050022, na základě kterého byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zák.č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců). Doba zajištění byla stanovena s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná odůvodnila svůj postup, který je v intencích § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tak, že žalobce na území

České republiky přicestoval již v roce 2008 bez platného cestovního dokladu, tedy i bez víza, pobýval zde nelegálně, dvě žádosti o udělení mezinárodní ochrany skončily neúspěšně, žalobci bylo opakovaně uděleno správní vyhoštění a přesto do doby zajištění zemi neopustil, ač tak mohl učinit v souladu s čl. 7 Směrnice Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (tzv. návratová směrnice).

Jeho chování vyhodnotila jako velmi závažné porušení právních norem, kdy je nebezpečí, že žalobce bude znovu mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když opakovaně a dlouhodobě neplní zákonem uložené povinnosti, neboť na území republiky pobývá bez platného dokladu, víza či platného oprávnění k pobytu, pobývá zde vědomě i v době jeho zařazení do evidence tzv. nežádoucích osob. Jeho dřívější chování tak vedlo k zajištění žalobce, neboť uložení zvláštních opatření v souladu s § 123b zákona o pobytu cizinců vyhodnotila žalovaná s přihlédnutím k dřívějšímu chování žalobce a jeho aktuální majetkové situaci jako nedostačující. V průběhu řízení od žalobce ani z moci úřední nezjistila žádné překážky, které by bránily realizaci vyhoštění, a proto je zajištění za účelem správního vyhoštění možné v souladu s čl. 15 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES. Lhůtu trvání zajištění stanovila na 60 dnů od okamžiku omezení žalobcovy osobní svobody a její délku odůvodnila nutností zajistit formality nezbytné k realizaci vyhoštění za spolupráce se Zastupitelským úřadem Tuniska v České republice (ověření totožnosti, když při zadržení v Polsku uváděl totožnost jinou a zajišťování nezbytných úkonů pro vydání cestovního dokladu). Lhůtu 60 dnů považovala za odpovídající zjištěné situaci a svým zkušenostem v případech obdobných.

Žalobce poté proti rozhodnutí specifikovanému v předchozím odstavci brojil včas podanou žalobou.

Namítal porušení § 2 a § 68 odst. 3 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád, § 124 zákona o pobytu cizinců s tím, že správní orgán:

- a) žalobcovu situaci řádně nepřezkoumal a rozhodnutí odůvodnil nedostatečným způsobem;
- b) dostatečným způsobem neobjasnil důvody, pro které nebylo v jeho případě postupováno dle § 123b či dle § 123c zákona o pobytu cizinců;
- c) podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, a proto v jeho případě již nejsou dány důvody pro zajištění, protože správní vyhoštění není v současné době proveditelné;
- d) poukázal na zdravotní problémy psychického rázu, které správní orgán při rozhodování nevzal v úvahu.

Z důvodů vytýkaných považoval rozhodnutí za nesrozumitelné a nepřezkoumatelné, a proto požadoval jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Na žalobu zareagovala k výzvě soudu žalovaná obsáhlým vyjádřením ze 14. června 2013. Žalobní námítka zopakovala, že každé znovu popsala zjištěnou situaci a skutečnosti, které vzala v úvahu

a odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně (odkazem na konkrétní rozhodnutí týkající se problematiky zajištění) obhajovala správnost a zákonnost svého rozhodnutí.

K námitce pod písmenem a) uvedla, že žalobce byl zadržen polskými orgány a předán do České republiky dle Nařízení Rady (ES) č. 343/3003, neboť dne 30. 3. 2013 neoprávněně vstoupil na území Polska, neoprávněně se tam zdržoval, ačkoli v minulosti podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobci bylo již dne 31. 7. 2009 uděleno správní vyhoštění, v jeho průběhu si podal dne 7. 8. 2009 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Po ukončení soudního přezkumu (zamítnutím žaloby krajským soudem) rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nabylo právní moci 18. 6. 2012.

Na základě prvního rozhodnutí o udělení správního vyhoštění byl žalobce zařazen do Evidence nežádoucích osob a byl mu vystaven výjezdní příkaz platný do 16. 5. 2012. Žalobce nevycestoval, a proto byl po zadržení orgány policie dne 18. 7. 2012 zajištěn za účelem správního vyhoštění. Dne 21. 9. 2012 bylo žalobci vydáno druhé rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě byl kromě jiného zařazen do Evidence nežádoucích osob od 29. 3. 2013 do 29. 3. 2016. Dne 6. 8. 2012 bylo na základě žádosti žalobce zahájeno druhé řízení o udělení mezinárodní ochrany, které skončilo 11. 2. 2013 zastavením řízení dle § 25 písm. d) zákona o azylu [žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k pohovoru (§ 23 odst. 2) nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout] a nabylo právní moci 19. 2. 2013.

Žalobci byl opět vydán výjezdní příkaz s platností od 9. 3. do 28. 3. 2013, přesto z území členských států Evropské unie nevycestoval. Zdůraznil, že žalobce si je vědom porušování platných právních předpisů a přes opakovaně uložená správní vyhoštění se na území republiky zdržuje i nadále neoprávněně. Skutečnost, že si je vědom svého protizákonného jednání potvrdil v záznamu o podání vysvětlení ze 16. 5. 2013.

K písmenu b) odkázal žalovaný na obsah odůvodnění svého rozhodnutí a skutečnosti v řízení zjištěné (viz shora). Žalobce v záznamu o podání vysvětlení ze 16. 5. 2013 uvedl, že v České republice, krom negativních zkušeností, nemá žádné ekonomické, partnerské ani přímé rodinné vazby, nedisponuje finančními prostředky ani hmotným majetkem. Je tak zjevné, že žalované nebyly známy či předneseny skutečnosti, na základě kterých by vydání o zajištění představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (rozhodnutí NSS v Brně č.j. 7As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011 a č. j. 9 As 130/2011-78 ze dne 15. 3. 2012. Z přednesu žalobce a z jeho dřívějších postojů bylo možné usoudit, že v jeho případě a to s přihlédnutím k jeho chování v době minulé a rovněž tak k absenci možného místa pobytu či finančních prostředků nelze aplikovat využít zvláštního opatření za účelem vycestování cizince dle § 123b či § 123c zákona o pobytu cizinců. Postup dle

§ 124 odst. 1 písm. b) téhož zákona tak odpovídal zjištěným okolnostem i judikatuře Nejvyššího správního soudu v Brně.

Námítka pod písmenem c) se týkala žalobcova přesvědčení, že podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany již nejsou dány důvody pro zajištění, protože správní vyhoštění není v současné době proveditelné. Žalovaná připomněla, že žalobce posléze v řízení o udělení mezinárodní ochrany s kompetentními orgány nespolečně pracoval, i přes opakovaná poučování o povinnosti sdělit důvody podání žádosti (a to za přítomnosti kvalifikovaného tlumočníka) nekomunikoval. Správní orgán v době současné pohlíží proto na žalobce jako na osobu v postavení cizince a nikoli jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

Skutečnosti ohledně zdravotního stavu žalobce namítané pod písmenem d) žalovaná dostatečně ověřila zajištěním vyšetření provedeným dne 17. 5. 2013 lékařem specialistou z psychiatrické kliniky Fakultní nemocnice v Hradci Králové. Ten neshledal u žalobce známky závažné psychické poruchy, výhrůžky sebevražedným jednáním či pokusy o něj zhodnotil jako akce v rámci manipulativního jednání žalobce.

Rozhodnutí bylo dle názoru žalované vydáno v souladu se zákonem, pochybeních žalobcem vytýkaných se nedopustila, respektovala judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně, a proto trvala na zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Projednal žalobu bez jednání a to s ohledem na postoj žalovaného (požadavek vůči krajskému soudu na nařízení jednání žalobce v zákonem určené lhůtě nevzněl) a znění § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, když projednání věci při jednání nepovažoval krajský soud za nezbytné.

Předmětem přezkoumaného soudního řízení žalobce učinil rozhodnutí žalované, které bylo vydáno s odkazem na § 124 odst. 1 písm. b), § 124 odst. 3 a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud pro úplnost oslovil Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, Praha, které v odpovědi s datem 10. června 2013 potvrdilo, že druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany uplatnil žalobce 6. 8. 2012, řízení bylo zastaveno podle § 25 písm. d) zákona o azylu dne 11. 2. 2013 a rozhodnutí nabylo právní moci 19. 2. 2013.

V projednávané věci je krajský soud přesvědčen o správnosti a zákonnosti vydaného rozhodnutí. Bez pochybností lze odkázat jak na rozhodnutí žalované, tak na její vyjádření k žalobě, ve kterém se argumentačně naprosto přesně vyrovnala se všemi žalobcem namítanými pochybeními. Není namístě žalobcovu situaci znovu podrobně popisovat, neboť byla soudem zaznamenána při popisu obsahu

přezkoumávaného rozhodnutí. Lze pouze obecně shrnout, že žalobce přicestoval na území republiky již v roce 2008 a to bez nezbytných formalit potřebných pro legální pobyt, zdržoval se zde nelegálně, opakovaně mu bylo uděleno správní vyhoštění a opakovaně a neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany. Na postoje a chování žalobce mohl správní orgán zcela legitimně aplikovat postup dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2012, čj. 7 As 154/2011-56: *„Jednal-li cizinec opakovaně tak, aby i nadále mohl pobývat na území České republiky či jiných členských států EU, ačkoli pro svůj pobyt neměl splněny zákonem požadované podmínky, a nerespektoval správní rozhodnutí a právní předpisy České republiky a členských států EU (zde: dvakrát nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, bez souhlasu Policie ČR opustil infekční oddělení nemocnice, kde byl hospitalizován ze zdravotních důvodů, bez patřičných oprávnění dvakrát vycestoval z České republiky na území jiných členských států EU, v průběhu let 2006 až 2011 změnil identitu a je evidován v informačním systému smluvních států), svědčí tyto okolnosti pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.“*

V rozhodnutí se žalovaná vyrovnala se všemi žalobcem namítanými pochybeními, neboť zkoumala jak možnosti využití zvláštního opatření za účelem vycestování cizince dle § 123b či § 123c zákona o pobytu cizinců (vyhodnotila je jako neefektivní, když žalobce opakovaně porušoval právní předpisy, neměl žádné stabilní bydlení a potvrdil, že nedisponuje finančními prostředky či jiným majetkem), tak otázku dopadu svého rozhodnutí do žalobcova soukromí (žalobce potvrdil, že v České republice nemá žádné partnerské vazby, převážná část rodiny žije ve Francii). Rovněž ověřila specializovaným lékařem aktuální zdravotní stav žalobce s ohledem na jeho psychické projevy a konečně zjistila, že v druhém řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce úspěšný nebyl.

Zdejší soud proto neshledal důvody pro podrobnější opakování okolností daného a zjištění učiněných žalovanou včetně jejího postupu, neboť se s jejím přístupem k dané věci, závěrem a odůvodněním napadeného rozhodnutí ztotožnil (rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: *„I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“*

Krajský soud považuje za potřebné k žalobní námitce mířící do nemožnosti vydat rozhodnutí o zajištění cizince za situace, kdy požádal o mezinárodní ochranu zmínit, jak už ostatně učinil v rozhodnutích dřívějších, že současná právní úprava zakotvená v zákoně o pobytu cizinců, kdy podle jeho § 127 odst. 2 *„Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění“* může být v přímém rozporu s obsahem Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008. Tomu nasvědčuje aktivní postoj Nejvyššího správního soudu v Brně, který na základě čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské

unie předložil Soudnímu dvoru (věc je vedena u Soudního dvora Evropské unie pod sp. zn. C-534/11) usnesením ze dne 22. 9. 2011, čj. 1 As 90/2011-59 následující předběžné otázky:

1. Je třeba vykládat čl. 2 odst. 1 ve spojení s bodem 9 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí tak, že se tato směrnice nevztahuje na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka?
2. V případě kladné odpovědi na první otázku, musí být zajištění cizince za účelem navracení ukončeno v případě, že podá žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2005/85/ES a neexistují zde jiné důvody pro pokračování zajištění?

Stanovisko Soudního dvora na položené otázky jistě posléze může zásadním způsobem ovlivnit rozhodování správních orgánů a následně i soudů. Do doby rozhodnutí je po žalované legitimní požadovat úvahy ve smyslu vznesené žalobní námítky, čemuž žalovaná ve svém rozhodnutí dostala. Navíc rozhodla o zajištění na dobu 60 dnů a v rozhodnutí jasně uvedla, jaké kroky bude podnikat pro zdárnou realizaci žalobcova vyhoštění. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79 „*II. Hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti.*“ Ostatně na aktivitu žalované nasvědčuje úkon z 20. 5. 2013, kterým se snaží ověřit pravou totožnost žalobce, který v Polsku vystupoval pod jinou identitou. Dále krajský soud podotýká, že rozhodnutí o zjištění, resp. o případném prodloužení doby trvání zajištění podléhá soudnímu přezkumu a žalovaná je jistě obeznámena s judikaturou správních soudů jako např. se stanoviskem Městského soudu v Praze uvedeným v jeho rozhodnutí ze dne 6. 6. 2011, čj. 11 A 117/2011-9: „*Podle § 126 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je policie povinna po celou dobu zajištění zkoumat existenci důvodů zajištění, proto je povinna posoudit podmínky pro možné uložení zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona) také při rozhodování o prodloužení doby zajištění.*“ V jeho rámci by jistě přišla na řadu otázka realizovatelnosti správního vyhoštění v zákonem stanovené době, změna osobních, rodinných či zdravotních poměrů žalobce a stejně tak povinnost zabývat se možností uložení mírnějších donucovacích prostředků i v případě rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince, neboť žalovaná je povinna zkoumat, zda v průběhu zajištění nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily poměry natolik, že by mohlo dojít k aplikaci § 123b či § 123c zákona o pobytu cizinců.

V průběhu řízení pak žalovaná od žalobce ani z moci úřední nezjistila žádné překážky, které by bránily realizaci vyhoštění, tedy opět postupovala v souladu s judikaturou soudů, kdy podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150: „*I. Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. II. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“

Zajištění cizince znamená velmi závažný zásah do práv jednotlivce, neboť se jedná o zbavení osobní svobody. Je tak nezbytné důsledně trvat na naplnění obsahu § 68 odst. 3 správního řádu a rozhodnutí řádně a přesvědčivě odůvodnit a vycházet přitom z objektivně zjištěné situace a přijaté závěry relevantním, přehledným a srozumitelným způsobem odůvodnit. Žalovaná v této konkrétní věci dostala svým zákonným povinností, rozhodovala se znalostí judikatury správních soudů a Nejvyššího správního soudu v Brně, a proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a krajský soud ze spisu neseznal, že by žalované nějaké náklady vznikly. Proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 18. června 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně